

וגיידות אחדות סובבו בשטח. אולם הפעם נזהרו הזוגות והקוקסינלים. הם לא יצאו לעבודה בשעות העבודה של בית-המישפט.

בחליפת פסים

אנגלית

המישטרה התקשתה למצוא קליני טים למערכה השנייה. גבר צעיר שנער צר בשעות הצהריים על שהיכה את אישתו. הובא לבית-המישפט לבית-המישפט עלידי שוטרי גיבעתיים. גם אישתו וכל ילדיו באו למקום. זה בהחלט בידור בלתי רגיל ומיוחד, וגם לא עולה בכסף.

הצעיר שוטט כרחבת בית-המישפט ושרח עם חבריו. אישתו שוחחה עם חברו תיה. אך כיוון שהמיקרה אירע בשעות הצהריים, הספיקו בני המישפחה לסלפן לעורך-הדין צבי סער ולהזמין לייצג את הבעל. וכך יש לו עורך-הדין וחיכה ש- המישטרה תחליט אם רצונה להעמיד את הצעיר את הצעיר לדין בלילה. או להחזיקו במעצר עד הבוקר, ואז להביאו לדין כרגיל.

„סוף-סוף“

אני אשתך...“

הנאשם הראשון היה נעים דבורה. קצת מבולבל ישב ליד שוטרי צעיר והמתין לבאות. אשתו, דייוו, שעניה היתה חבושה, ישבה בקהל וחיכתה. המישפט התחיל. השוטר שגבה את עדותו של דבורה לפני כעשר דקות, נקרא לדוכן העדים. הוא העיד כי גבה את עדותו של הנאשם וכי זו ניתנה מרצון חופשי.

השוטר הקריא את העדות: „הייתי יושן, כי שלושה לילות לא ישנתי, אני עובד לילה במאפיה. פתאום אשתי באה להעיר אותי לאכול. אמרתי לה שאני עייף, נתתי לה שתי סטירות כי היא הציקה לי, או היא תפסה משקוף ורצתה לזרוק עלי, וכך קיבלה מכה בעין.“

האשה, דייוו דבורה, עולה על דוכן הר עדים. היא מבקשת פיסת נייר וכותבת כמה מילים. את הפתק היא נותנת לתובע. זה מה שהוא אמר לי, ואני לא רוצה שכולם ישמעו.“ היא אומרת. השופט מחליט להתיר יחס לפתק כאילו ניתן בדלתיים סגורות. הוא קורא בו ומעבירו לנאשם. הנאשם מצוץ בו ומכריז: „קודם כל, אני לא יודע לקרוא!“ השוטר היושב לידו מקריא לו את הכתוב.

דייוו מספרת את סיפורה: „באתי ב- שתיים להעיר אותו לאכול. הוא ענה לי, תיכף, ואחר כך צעק עלי וקילל. אמר

אתיקוסטים במאפיית פיתות שני צעירים ערביים, שהובאו לבית-המישפט כשהם שרוטים. הוגש כתב-אישום נגד אחד מהם, אך הדין נדחה כיוון שהעדים לא היו במקום.

קסם שתשחרר אותו מאינסטנט צדק. ואז הוא אמר לשופט: „אבל אני לא יודע איך לשאול אותה, אני חושב שאני צריך עורך-דין.“ זו היתה מילת-הקסם.

השופט יורם גליון הפנה את מבטו לתובע המישטרה, חייך חיוך מסויים, ואמר: „זהו, הוא אמר את זה. כעת אנו חייבים לדחות את המשך הדין.“ הנאשם המופתע, שלחץ על הכפתור הנכון במכונת המישפט, נראה נבוך. הוא לא ידע מה בדיוק אמר ועשה כדי לזכות בדחייה, אבל זה עבד. המישפט המהיר שהחל בערב, והעדות שנפסקה באמצע, ימשכו בבית-המישפט רגיל, בשעות היום, בתאריך מאוחר יותר. המערכה השנייה של בית-המישפט הגיס יוני נערכה כעבור שבוע. התפאורה לא שונתה. בית-המישפט הוא באור יקרות.

שלבדי יודע-ידבר היה גדול יותר מזה שבא לצפות בדיוני הרצח הכפול. הנאשם לא היה סניגור. הוא שמע את התובע המישטרה פולט את מיספרו של סעיף החוק שבו נאשם, ונשאל אם הוא מודה כאשמה. הוא ניסה לחשוב אם המיספר הוא מיספר-מזל ואם כדאי לו להודות, אבל לא הצליח להחליט. ואז עלתה השכנה והחלה בעדותה. הדברים היו טריים בזכרונה. הם התרחשו רק לפני כמה שעות. אבל הנאשם רצה לשאול שאלות. להפתעתו גילה כי גם לשאלות בבית-המישפט יש פרוצדורה מיוחדת. עורך-דין אפילו לומדים פרוצדורה זו במשך שנים ארוכות באוניברסיטה. הוא ראה את השופט והתובע מחליפים מבטים, וחשב שיש בוודאי איזו מילת-

זוכה

דייוו דבורה, העידה כי בעלה חבל בעינה. המישפט נדחה לשם הבאת עד-הגנה.

לי את המילים שכתבתי בפתק. אז אמרתי לו, סוף-סוף אני אשתך, ולא יפה לדבר עלי ככה. הוא מלכלך עלי את הפה שלו כל היום ומאיים עלי.“

בשלב זה קם הנאשם על רגליו ו- צועק: „זה שקר! תשבעי בתורה! אני לא מפתח מאף אחד, תתלו אותי אם אתם רוצים.“ השופט מחליט להוציאו מהאולם, ודייוו ממשיכה להעיד.

השעה כימעט עשר. חלק מהצופים מפ- הק. דייוו מספרת על המכות שקיבלה ועל אחיו של בעלה, שהיה נוכח בעת מתן המכות. התובע המישטרה, עמיר פלד, מגיש תעודה רפואית. מחזירים את הנאשם לאולם כדי שיחקור את אשתו בחקירה נגדית.

הבריונים

הלכו לישון

אני רוצה שיביאו את אחי, אור מר דבורה. השופט מפנה את מבטו המחייך לתובע, ובעיניו נראה מבט האר- מר: הוא עשה זאת. הוא מצא את מילת הקסם.

„אין מנוס מדחיית המישפט“, אומר הר שופט, „צריך להזמין את העד.“ המישפט נדחה והנאשם, הרואה את אשתו יוצאת מהאולם, צועק: „רגע, רגע, אין לה כסף לנסוע הביתה.“ הוא שולף מכיסו שטר של 50 שקל ומבקש מהשוטרים לתתו ל- אשתו.

עורך-הדין סער, שבלוריתו האדמונית מתנפנפת, רוצה לבקש מהשופט בקשה מיוחדת. כאשר גילה כי המישטרה התי- חרטה, והחליטה שלא להעמיד את מרשו למישפט-לילה, הרי הוא הופך את הר קערה על פיה ומבקש לשחרר את שולחו בערובה. „הוא היה כאן, בקשתי שיביאו אותו לפני בית-המישפט. אבל השוטרים הבריחו אותו מכאן“, צועק הסניגור. השו- פט שומע בסבלנות הן את הבקשה והן את תשובת התובע המישטרה, ומחליט כי לפי סדרי בית-המישפט יש להפנות בקשה כזו לשופט-תורן בביתו. סער יוצא כועס מהי- אולם.

שני צעירים חובשי כיפות מוכנסים לאולם. הם נאשמים כי יום קודם לכן, בשעות אחרי-הצהריים, שיחקו מישחקים אסורים בקלפים בחצר בני-ברק. הם מודים באשמה. הם אינם מבקשים עורך- דין, ואין להם צורך בעדים. המישפט מ- תיים תוך עשר דקות. השעה כבר כמעט אחת-עשרה. השופט גוזר על כל אחד מהם שלושה חודשי מאסר על תנאי וקנס של 500 שקל. האורות כבים, בית-המישפט הולך לישון, כנראה להרבה הרבה זמן. גם תליאביב וכל הבריונים שלא הובאו לדין הולכים לישון.

הצעיר לדין באותו לילה. כאשר התברר כי לא יעשו זאת, כעס הפרקליט וביקש מהשופט להחליט על שיחרורו בו במקום של לקוחו, שנחשד בהכאת אשתו.

הפרקליט הזועם צבי סער (מימין), בעל רע- מת תלמים אדמונית, ושולחו (משמאל) חיכו זמן רב להחלטת המישטרה אם להעמיד את